

Dispensation vil f.eks. kunne gives, hvis dyrlægens, dennes ægtefælles, samlevers eller beslægtedes (i lige linje) tilknytning er af midlertidig karakter i forbindelse med dyrlægens deltagelse i kliniske afprøvninger af lægemidlers effekt i besætninger. Meddelelse af dispensation fra bestemmelsen vil også være en mulighed for dyrlæger, der er tilknyttet lægemiddelindustrien, og som samtidig driver smådyrspraksis i begrænset omfang.

2.5.2. Påbud om iværksættelse af diagnostiske laboratorieundersøgelser

Dyrlægeloven indeholder en generel bestemmelse, der giver adgang til at udstede de fornødne påbud og forbud til dyrlæger, jf. lovens § 34. Der er i forbindelse med den aftalte øgede kontrol med dyrlægers ordinationer imidlertid behov for en specifik hjemmel til at udstede påbud om diagnostiske laboratorieundersøgelser.

Det foreslås, at der gennem en ændring af lov om dyrlæger gives ministeren for familie- og forbrugeranliggender adgang til at meddele påbud om, at en dyrlæge skal iværksætte diagnostiske laboratorieundersøgelser med henblik på at få verificeret den diagnose, som danner grundlag for dyrlægens valg af behandling.

Formålet med påbudshjemlen er at hindre kontinuerlig antibiotikabehandling på et ikke validt diagnostisk grundlag, da det kan medføre risiko for resistensudvikling og dermed bringe fødevarersikkerheden i fare.

Påbudshjemlen er møntet på dyrlæger, som beskæftiger sig med fødevarerproducerende dyr.

Bestemmelsen tænkes anvendt i de tilfælde, hvor en dyrlæges ordinationer til en besætning enten på grund af ordinationsperiodens længde eller dyrlægens valg af lægemiddel giver anledning til, at dyrlægen bør meddeles påbud om at iværksætte diagnostiske laboratorieundersøgelser med henblik på at få verificeret dyrlægens behandlingsgrundlag.

Der kan meddeles påbud om, at dyrlægen skal indsende kadavere eller organsæt fra den pågældende besætning eller akvakulturbrug til et offentligt godkendt laboratorium, jf. dyrlægelovens § 30, som foretager nærmere undersøgelser af dyrene med henblik på at verificere dyrlægens diagnose.

Dyrlægen har det faglige ansvar for, at der udtages et tilstrækkeligt antal kadavere eller organsæt til nærmere undersøgelse. Antallet af prøver skal være repræsentativt for besætningens eller akvakulturbrugets størrelse, sammensætning og dyrlægens diagnose. De påbudte laboratorieundersøgelser kan omfatte patolo-

giske, virologiske, parasitologiske eller bakteriologiske undersøgelser med resistensundersøgelser.

Såfremt dyrlægens indikation ikke verificeres, kan dyrlægen meddeles påbud om at iværksætte yderligere undersøgelser.

Svar på laboratorieundersøgelserne skal opbevares i journalen på den pågældende besætning eller akvakulturbrug, og dyrlægen skal drage omsorg for, at prøvesvar videregives til besætningsejeren eller akvakulturbrugsejeren.

2.5.3. Samkøring af registre

Af hensyn til muligheden for at udføre en effektiv kontrol med bl.a. indførsel og omsætning m.v. af lægemidler til dyr, bør der skabes mulighed for at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder også mulighed for samkøring og samstilling af data til kontrolformål.

Det foreslås derfor, at ministeren for familie- og forbrugeranliggender bemyndiges til at kunne indhente de fornødne oplysninger fra andre myndigheder, jf. dyrlægelovens § 16 a.

Den foreslåede bestemmelse indebærer bl.a., at ministeren kan bestemme, hvilke oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, som andre offentlige myndigheder skal udlevere. Udleveringen af oplysninger forudsættes dog at ske inden for rammerne af lov om behandling af personoplysninger (persondataloven) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (persondatatabeskyttelsesdirektivet). Det er således altid den udleverende myndighed, der i forhold til persondataloven har ansvaret for, at lovens regler overholdes.

En tilsvarende bestemmelse findes i § 47 i lov nr. 935 af 9. juni 2004 om landbrugsejendomme.

Bestemmelsen tænkes primært anvendt til at indhente oplysninger fra skattemyndighederne om virksomhedernes indberettede aktiviteter. Efter en konkret vurdering vil bestemmelsen også kunne blive anvendt til at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder oplysninger fra Lægemiddelstyrelsen om import af veterinære lægemidler og oplysninger fra Plantedirektoratet om anvendelse af veterinære lægemidler i forbindelse med foder. Under alle omstændigheder vil der i hvert enkelt tilfælde skulle foretages en vurdering af behovet for indhentelse af oplysninger fra andre myndigheder. Herudover tilstræbes det, at sagsbehandlere kun får adgang til de nævnte systemer i det omfang, det er absolut påkrævet for deres opgavevaretagelse. Adgangen til oplysning-